

Ririro

De dwergen en de elfen

“De aarde is erg mooi”, zei Odin vanaf de top van zijn troon, “elk deel is echt mooi, zelfs tot aan de oevers van de donkere Noordzee. Maar de mensen van de aarde zijn helaas onnozel en angstig. Op dit moment zie ik een driekoppige reus uit Jötunheim komen. Hij gooit een herdersjongen in zee en stopt de hele kudde schapen in zijn zak. Nu haalt hij ze er één voor één weer uit en breekt hun botten alsof het hazelnoten zijn, terwijl de hele tijd mannen toekijken en niets doen.”

“Vader,” riep Thor woedend, “vannacht heb ik voor mezelf een riem, een handschoen en een hamer gesmeed. Ik zal met deze drie dingen naar Jötunheim gaan.”

Thor ging en Odin keek weer.

“De mensen van de aarde zijn lui en dom”, zei Odin. “Er zijn Dwerfen en Elfen, die onder hen leven en trucs uithalen die ze niet kunnen begrijpen en waarvan ze niet weten hoe ze deze moeten voorkomen. Op dit moment zie ik een landman tarwekorrels in de voren zaaien, terwijl een dwerg achter hem aan rent en ze in stenen verandert. En dan dit, ik zie twee afschuwelijke kleine wezens, die het hoofd van een man, de wijste van alle mensen,

onder water houden totdat hij sterft. Ze mengen zijn bloed met honing. Ze hebben het in drie stenen kruiken gedaan en het verborgen.”

Toen werd Odin erg boos op de Dwerger, want hij zag dat ze kattenkwaad uit wilden halen. Dus riep hij Hermod, zijn Vliegende Woord, en zond hem een boodschap voor de Dwerger en de Lichtelfen. Hij moest zeggen dat Odin zijn complimenten stuurde aan hen en graag met hen zou spreken, in zijn paleis van Gladsheim, over een belangrijke zaak.

Toen ze de oproep van Hermod ontvingen, waren de Dwerger en Lichtelfen zeer verrast. Maar ze wisten niet goed of ze zich vereerd of bang moesten voelen. Ze trokken echter hun parmantige kleren aan en gingen als een zwerm lieveheersbeestjes achter Hermod aan.

Toen ze in de grote stad waren aangekomen, vonden ze Odin, die van zijn troon afgedaald was, en met de rest van de Aesir in de Rechtszaal van Gladsheim zat. Hermod vloog naar binnen, groette zijn meester en wees, om te laten zien dat hij zijn missie had volbracht, naar de Dwerger en Elfen, die als een wolk in de deuropening hingen. Toen wenkte Odin de kleine wezens om naar voren te komen. Ineengedoken en fluisterend gluurden ze over elkaars schouder. En nu eens een eindje de gang in rennend, dan weer weer terug, half nieuwsgierig, half bang bereikten ze eindelijk, pas nadat Odin driemaal had gewenkt, zijn voetenbankje.

Toen sprak Odin op kalme, lage, ernstige toon tot hen over de slechtheid van hun ondeugende neigingen. Sommigen, de allerergste van hen, lachten alleen op een brutale harde manier. Maar een groot aantal keek verbaasd op en was een beetje verheugd over de nieuwigheid van deze serieuze woorden. De Lichtelfen echter huilden allemaal, want dit waren tedere kleine wezens. Eindelijk noemde Odin twee dwergen bij de naam. Hij had gezien dat deze dwergen de man hadden verdronken. “Wiens bloed was het”, vroeg hij, “dat je met honing hebt gemengd en in potten hebt gedaan?”

“O”, zeiden de Dwerger, terwijl ze in de lucht sprongen en in hun handen klaptten, “dat was Kvasirs bloed. Weet je niet wie Kvasir was? Hij kwam voort uit de vrede die tussen de Vanir en u was gesloten. Hij heeft zeven jaar of langer rondgezworven. Hij was zo wijs dat de mensen dachten dat hij een God moest zijn. Welnu, zojuist vonden we hem liggend in een weiland, verdronken in zijn eigen wijsheid. Dus vermengden we zijn bloed met honing en deden het in drie grote kruiken om te bewaren. Was dat niet goed gedaan, Odin?”

"Goed gedaan?" antwoordde Odin. "Goed gedaan? Jullie zijn wrede, liegende Dwergen! Ik heb zelf gezien dat jullie hem hebben gedood. Jullie zouden je moeten schamen." Toen ging Odin verder met het uitspreken van het vonnis over hen allen. Degenen die het meest goddeloos waren geweest, zei hij, zouden voortaan ver onder de grond leven en hun tijd doorbrengen met het grote centrale vuur van de aarde te laten branden. Degenen die alleen maar ondeugend waren geweest moesten in de goud- en diamantmijnen gaan werken en edelstenen en metalen gaan maken. Ze zouden allemaal 's nachts te voorschijn kunnen komen, zei Odin maar ze moesten verdwijnen bij de dageraad. Toen wuifde hij met zijn hand, en de Dwergen draaiden zich, op hoge toon babbelend, om. Ze renden de paleistrappen af, de stad uit, over de groene velden, naar hun onbekende, diep begraven aardehuizen. Maar de Lichtelfen bleven hangen, met opgetrokken, betraande, lachende gezichten, als ochtenddauw verlicht door de zon.

"En jij," zei Odin, terwijl hij de Elfen met zijn serieuze ogen door en door bekeek, "en jij en jij..."

"Oh! inderdaad, Odin," vielen ze hem in de rede, terwijl ze allemaal tegelijk op snelle, onzekere toon spraken: "Oh! inderdaad, Odin, we zijn niet zo slecht als je denkt. Wij hebben nog nooit iemand kwaad gedaan."

"Hebben jullie ooit iemand goed gedaan?" vroeg Odin.

"Oh! nee, inderdaad," antwoordden de Lichtelfen, "wij hebben helemaal nog nooit iets gedaan."

"Dan mogen jullie gaan," zei Odin, "om tussen de bloemen te gaan leven en met de wilde bijen en zomerinsecten te spelen. Jullie moeten echter wel iets vinden om te doen, anders worden jullie net zo ondeugend als de Dwergen."

"Hadden we maar iemand om ons iets te leren," zeiden de Lichtelfen, "want we zijn zulke dwaze kleine mensen."

Odin keek onderzoekend om zich heen naar de Aesir; maar onder hen was geen leraar die geschikt was voor de dwaze Elfen. Toen wendde hij zich tot Niörd, die goedgezind met zijn hoofd knikte en zei: "Ja, ja, ik zal erover nadenken." Toen liep hij meteen de Rechtszaal uit, regelrecht door de stadspoorten, en ging op de rand van de berg zitten.

Na een tijdje begon hij op een zeer indringende manier te fluiten, luider en luider, in sterke wilde windstoten, nu eens vooruitgaand, dan terugtrekkend. Toen liet hij zijn stem een beetje zakken, lager en lager, totdat het een vogelachtig gefluit werd. Het klonk als lage, zachte, aanlokkelijke muziek, als de roep van een geest. En ver weg, vanuit het zuiden, kwam een klein fladderend antwoord, lief als de uitnodiging zelf, steeds dichterbij totdat de twee geluiden in elkaar overvloeiden. Toen kwamen er door de heldere hemel twee gedaanten zweven, wonderbaarlijk mooi - een broer en een zus - hun mooie armen om elkaar heen geslagen, hun gouden haar badend in het zonlicht en ondersteund door de wind.

“Mijn zoon en dochter”, zei Niörd trots tegen de omringende Aesir, “Frey en Freya, zomer en schoonheid, hand in hand.”

Toen Frey en Freya op de heuvel neerdaalden, nam Niörd zijn zoon bij de hand, leidde hem gracieus naar de voet van de troon en zei: “Kijk eens, heer Odin, wat een mooie jonge instructeur ik heb meegebracht voor je mooie Elfen.”

Odin was erg blij met de verschijning van Frey; maar alvorens hem koning en schoolmeester van de Lichtelfen te maken, wilde hij weten wat zijn prestaties waren en of hij zichzelf bekwaam genoeg vond om onderwijs te geven.

“Ik ben het genie van de wolken en de zonneshijn”, antwoordde Frey. Terwijl hij sprak, kwam de geur van wel honderd parfums uit zijn adem.

“Als de Lichtelfen mij als hun Koning willen hebben dan kan ik ze leren:

- hoe ze de gevouwen knoppen kunnen openbreken
- hoe ze de bloesems kunnen laten bloeien
- hoe ze de zoetheid in een zwellende vrucht kunnen gieten
- hoe ze de bijen door de honingdoorgangen van de bloemen kunnen leiden
- hoe ze van een enkele aar een hele tarwestengel kunnen maken
- hoe ze vogeleieren kunnen uitbroeden en de kleintjes kunnen leren zingen

Dit alles en nog veel meer. Ik weet alles van deze dingen en ik zal het de Lichtelfen allemaal leren.

Toen antwoordde Odin: “Dat is goed.” En Frey nam zijn leerlingen mee naar Alfheim, wat je op elke mooie plek onder de zon kunt zien.